

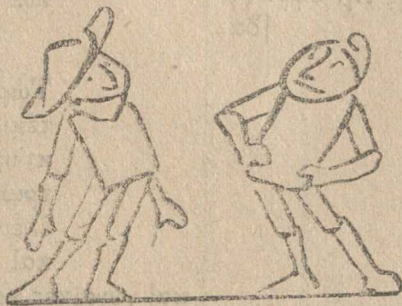
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι είκοστον μετρούντες χρόνον
έδρευομεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ενηκόσι δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπαυρία

Έκτη του Νοεμβρίου και δεκάτη
κι' υποδοχή Στρατού λαϊκωτάτη.

Χίλια διακόσια κι' έβδομήντα κι' οκτώ,
έγινε κάζο της Βουλής τραντακτό.

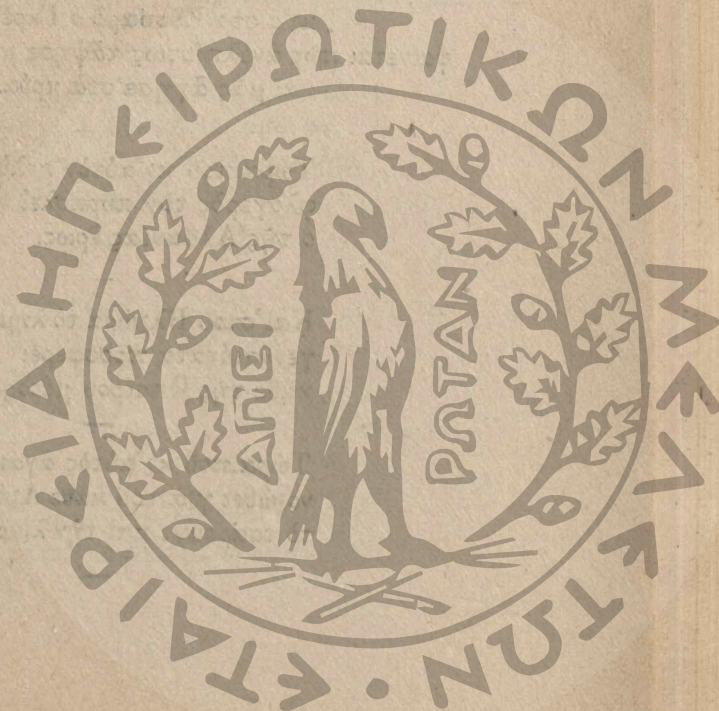
Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Α.

Φ.— Τώρα, που Στρατός γυρίζει
και Λαός πανηγυρίζει
πλήρης δόξης και τιμής
θρίαμβον διπλού πολέμου,
τώρα βγάζομε κι' εμείς
τάπλυτά μας, σύντροφέ μου.

Τώρα, που καθένας θέλει νάβρη κάπως ήσυχία,
τώρα, που λθε μιὰ χαρά
κι' ή δευτέρα Μεραρχία,
που καλείται σιδηρά.

Τώρα, που σιλαβιά δέν πνίγει
τόσους δούλους δυστυχείς,
κι' ένα στάδιον ανοίγει
κάποιας νέας εποχής.

Τώρα, ποῦ λθαν' στήν' Ἀθήνα τῆς Ἀθήνας τὰ παιδιὰ,
καὶ Λαὸς τὰ καμαρόνει
καὶ σ' τὸ πέρασμά των στρώνει
δάφνης καὶ μυρτιάς κλαδιά.

Τώρα, ποῦ παντοῦ θαυμάζουν
τοὺς δικούς μας τοὺς δαφνώνας,
τώρα, ποῦ προετοιμάζουν
κι' Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Τώρα, ποῦ σὰν Ἄργοι πρέπει καὶ μὲ μάτια σὰν γαρίδα
νὰ προσέχωμε τὴν νέα, μὰ καὶ τὴν παλιὰ Πατρίδα,
καὶ χωρὶς πολλὰ νὰ λέμε σὰν τοὺς πάλαι φαμφαρόνους
νὰ κυττούμε μέρα νύκτα τοὺς Βουλγάρους τοὺς γειτό-
νους.

Τώρα, ποῦ κι' ὁ Κεμαλή,
ὅπως βεβαιοῦν πολλοί,
Πρέσβυς ἔρχετ' ἐδῶ πέρα, καὶ μᾶς φέρνει παρ' ἐλπίδα
τὴν Συνθήκην σφραγισμένην μὲ τῆς Πύλης τὴν σφραγι-
δα.

Τώρα, ποῦ γινε κι' ἐκείνη
καὶ θὰ ζήσω μ' ἐν εἰρήνῃ
καὶ μὲ τῆς Τουρκίας τὸ φέσι.

Τώρα, ποῦ ῥχονται καλὰ
καὶ μεγάλα καὶ πολλὰ,
ἔβγηκαν ἀπλута' στὴ μέση.

Τώρα, ποῦ λθε κι' ἡ Βουλὴ
μ' ἐνθουσιασμὸν πολὺ
τὴν Συνθήκην νὰ κυρώσῃ.

Καὶ καθεὶς γιὰ τὴν Πατρίδα
ἔχει σκέψι καὶ φροντίδα
σχέδια νὰ καταστρώσῃ.

Τώρα, ποῦ θὰ μᾶς βαρύνουν μὲ καθήκοντα, μὲ χρέη,
κι' ὁ σὲρ Ἐδουαρδὸς ὁ Γκιρέυ
φαίνεται πῶς ἀνεπίστως τάφησε μὲ τὴν Αὐστρία
καὶ μᾶς ἄφησε' στὰ κρύα.

Τώρα, ποῦ κι' αὐτὸν πολὺ
φλογερὸς τὸν πυρπολεῖ
ὁ τῆς Ἀλβανίας ἔρως.

Καὶ σ' τοῦ Βλῑώρα τὸ λημέρι
γενναιοτάτα προσφέρει
κάθε τῆς Ἡπείρου μέρος.

Τώρα, ποῦ κι' αὐτὸς ἀγάπη
νοιώθει γιὰ τοῦ κάθε Διάπη
τὸ τσαροῦχι καὶ τὴν λιάρα.

Ποῦ σκορπᾷ κι' αὐτὸς ἐλέη,
καὶ κανέναν δὲν τοῦ λείπει
ὁρὲ, ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

Τώρα, ποῦ σπαθὶ τροχίζει κι' ἔνας κι' ἄλλος Ἡπειρώτης,
καὶ κανεὶς καλὰ δὲν ξέρει
ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς θὰ γίνη μία πολιτεία πρώτη
τ' Ἀρδανίτικο λημέρι.

Τώρα, ποῦ χυμᾷ σὰν ὄρνιο κάθε Δύναμις φαγάν,α,
καὶ κυττάζομε τενόρους
καὶ φρατέλους διαφόρους
μὲ τοὺς Διάπηδες νὰ τρῶνε μακαρόνια παρμαζάνα.

Τώρα, ποῦ καὶ τὰ βουνὰ
τῆς Ἡπείρου τὰ κλεινὰ
φάλλουν τὴν δικαιοσύνην μᾶς Εὐρώπης ληστρικῆς
καὶ τὰ μάλ' ἀρπακτικῆς.

Τώρα, ποῦ δεινὸς ἀγὼν
τέκνα προσκαλεῖ γενναίων,
κι' ὑποβάλλονται σὲ νέον
τρισεκατάρατον ζυγὸν
ἐλευθερωθέντες δούλοι,
καὶ βροντᾷ τὸ Κακοσοῦλι,
καὶ γυναῖκες καὶ κορίτσια κάνουν λόγους ἱεροὺς
νὰ κυτπήσουν τοὺς ληστάρχους τοῦ Κιζιμάλ τοὺς μω-
ροὺς.

Τώρα τώρα, ποῦ ἔξυπνοῦν κι' ὅσοι σὰν νωθοὶ νυστάζουν
καὶ μεγάλης Δευθερίας ἐπετειοὺς ἐορτάζουν
ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
μὲ τραγοῦδια' στήν Μητέρα.

Τώρα, ποῦ κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι
τὴν χαρὰ τρανολαοῦν,
καὶ μαστιχοφόροι σχοῖνοι
μὲς' στὴ Χιὸ μοσχοβολοῦν.

Τώρα, ποῦ Πατρίδος χέρια
σηκωθῆκαν ὡς' σ' ἀστέρια,
κι' ἐν εἰρήνῃ κι' ἐν ἀνέσει
στεφανοῦνται τάρματά μας,
τώρα ἔβγηκαν' στὴ μέση,
Περικλέτο, τὰ πλυτά μας.

Κι' ἀκοὺς νὰ λένε τὸ καὶ τὸ
κι' ἀκοὺς βρισκίει δυνατό,
κι' ὅ, τι κι' ἂν τύχῃ, Περικλή, καὶ γράφεται καὶ λέγεται
κι' ἀγρία μῆνις φλέγεται.

Ἄρματα στεφανώνονται,
μὰ καὶ μαλαὰ γανώνονται,
κι' ἀποκαλύψεις γίνονται, κι' ὅπως ἡ Φήμη φέρει,
ὁ Στράτος τώρα πιάστηκε μαζί μὲ τὸν Δευτέρη.

Οἱ μὲν μᾶς λέν πῶς πιάστηκαν γιὰ τὸ γνωστὸ Καράδι,
οἱ δὲ μᾶς λέγουν ἄλλα,
ὅμως κανέναν δὲν μ' ἔμπορεῖ καλὰ νὰ καταλάβῃ.
τί γίνεται, κεφάλι.

Καὶ λέν πῶς ταλαντεύεται
μὲ κλύδωνας τὸ κράτος,
καὶ πῶς ἀποστρατεύεται
μὲ τὸν Στρατὸ κι' ὁ Στράτος.

Β'.

II.— Πλὴν ἐγὼ, βρὲ Φασουλῇ,
σήμερα καὶ πρὸ καιροῦ
δὲν σκοτίζομαι πολὺ
γιὰ κουβένταις κουτουροῦ.

Ἐγὼ βλέπω τὴν Ἑλλάδα,
τὴν ἑρατεινὴν κοιλάδα,
τὴν Πατρίδα τὴν μεγάλην,
τὴν Πατρίδα τὴν ἡττανή,
ποῦ σηκώνει τὸ κεφάλι
καὶ καθεὶς τὴν προσκυνεῖ.

Κι' ἂν ὁ Στράτος, χασομέρη,
πιάστηκε μὲ τὸν Δευτέρη
καὶ τοῦ φάλλει τὸ καὶ τὸ.

Νίκαις μέλπω, Νίκαις ψάλλω,
καὶ γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τᾶλλο
γελαστὸς χειροκροτῶ.

Θέλω δόξα κι' εὐτυχία,
θέλω νὰ γελάσω μόνο,
καὶ μὲ δάφναις στεφανώνω
τὴν δευτέρα Μεραρχία.

Καὶ κυττάζω μὲ καμάρι
Κωνσταντῖνο καθδαλάρη
καὶ καθένα παλληκάρη,
καὶ φωνάζω μὲ σημαίαις καὶ μὲ δάφνινα κλαδιά:
καλῶς ἤλθαν' στήν' Ἀθήνα τῆς Ἀθήνας τὰ παιδιὰ.

Τὶ λαὸς πανηγυρίζει!..
δακρυσμένην τρυγυρίζει
δαφνοστέλιστη χαρά.

Καὶ μὲ μάτια βουρκαωμένα
βλέπουν ὅπλα ζηλεμμένα
καὶ κανόνια βροντερά.

Στὴν Πρωτεύουσα παιᾶνες,
μουσικαῖς ἀντιλαλοῦν,
τρέχουν' στὰ παιδιὰ των μάνναις,
τάγκαλιάζουν, τὰ φιλοῦν.

Τὶ φιλήματα κι' ἐκείνα,
καὶ τὶ ρόδων εὐωδιά...
καλῶς ἤλθαν' στήν' Ἀθήνα
τῆς Ἀθήνας τὰ παιδιὰ.

Κι' ἀκτινοβολοῦν τὰ μάτια
ἐνὸς κόσμου νικητοῦ,
ὅταν προσπερνοῦν μὲ τάτια
καὶ παπάδες τοῦ Στρατοῦ.

Καὶ τὸ ράσο στρατιώτης καὶ Πατρίδος θησαυρὸς,
μέσα' στὸ χακὶ κι' ἐκεῖνο, μὲ τὸ ξίφος κι' ὁ Σταυρὸς.
Νάτος νάτος... καθδαλάρης κι' ὁ παπᾶς ἀκολουθεῖ...
ζήτηζ ζήτηζ τοῦ παπα,
ὅπου ξέρεῖ νὰ κυτπᾷ
μὲ Σταυρὸ καὶ μὲ σπαθί.

Καὶ κυττάζοντας παπάδες σὲ σπαθὶ καὶ σ' ὅπλα μέσα,
τὰ παλιὰ θυμοῦμαι χρόνια,
ποῦ τοῦ Μάρτη χειλιδόνα
κελαϊδοῦσαν κάθε Διάκο, Σαμουήλ, καὶ Παπαφλέσσα.

Τὶ χαρὰς μεγάλης κλάμμα...
χαῖρε, Δόξα τῶν προγόνων,
ποῦ περνᾷς μ' αὐτὴν ἀντάμα
τῶν σημερινῶν ἀγῶνων.

Λέγε τώρα μερικοὶ
τῆς Ἀθήνας λιμάδωροι
πῶς μὲς' στὴν πολιτικὴ
θὰ ριχθοῦν κι' οἱ ρασοφόροι.

Τέτοιαις λέν κουτσομπολιαῖς
χασομέρηδες καμπόσοι.

ποῦ δὲν ἔχουν δράμι γνῶσι,
γιὰ νὰ βρῖσκουνε δουλειαῖς.

Κι' ἂν' ἐδῶ πῶς βουλευτῆς
καὶ τοῦ λόγου μαχητῆς
κάποιος ρασοφόρος γέννη.

Θὰ φωνάξω: πᾶ! πᾶ! πᾶ!
βγάλτον ἔξω τὸν παπᾶ,
βγάλε τον τὸν τραγογέννη.

Γ'.

Φ. — Κι' ἐγὼ θέλω πανηγύρεις,
κόσμου μεγαλοφυχία,
κι' ὑποδέχομαι φρενήρης
τὴν δευτέρα Μεραρχία.

Μὴν ἀκοῦτε Παρλαμέντα καὶ θυμοὺς κι' ἀποκαλύψεις,
καὶ γι' αὐτὰ κανένα στήθος ἄς μὴν τὸ βαρύνῃ θλίψις.
Μὴν ἀκοῦτε Παρλαμέντα, καὶ καθεὶς ἄς στεφανώνῃ
τὸ σπαθὶ τῆς λεβεντιάς μας, τὸ τουφέκι, τὸ κανόνι.

Κι' ἂν πιαστοῦν αὐτοὶ κι' ἐκείνοι,
κι' ἂν ὁ μὲν τὸν δὲ τὸν κρίνῃ
ἄξιον Εἰσαγγελέως.

Πλὴν ἐγὼ κυττάζω μόνον
τοὺς θριάμβους τῶν ἀγώνων,
τῶν προμάχων μας τὸ κλέος.

Θέλω ρόδα, θέλω κρίνα,
κι' ἀπὸ δάφνης ἐσοδεῖα...
καλῶς ἤλθαν' στὴν Ἀθήνα
τῆς Ἀθήνας τὰ παιδιὰ.

Κωνσταντῖνος παρελαύνει, Στρατηλάτης ζηλευτὸς,
ποῦ δὲν εἶναι κι' ἄλλος Ρήγας σὰν καὶ τοῦτον λατρευτὸς.
Λιγερά, παλληκαρίσια 'στ' ἄλογά των καμαρόνουν
τὸν πατέρα τὰ παιδιὰ,
καὶ τὰ μάτια του ποῦ λάμπουν λὲς πῶς τοῦτα φανερό-
ν, τι κρύβει' στὴν καρδιά.

Μὴν ἀκοῦτε Παρλαμέντα, πέταγμα ψυχῆς καὶ ῥώμης
ἔκαμε κλεινὴν Ἑλλάδα,
ποῦ μαζὶ μὲ τὴν Παλλάδα
καθρεφτίζεται' στὴν λάμψι τοῦ Θεοῦ τοῦ χρυσοκόμης.

Δὲν ἀκούω Παρλαμέντα, μυστικὰ δὲν ἐξετάζω,
τῆς ἐλευθερίας τῆς Χίου τὴν ἡμέραν ἐορτάζω.
Καὶ χορεύω καὶ πηδῶ μὲς' στὰ πανηγύρια τοῦτα...
ὠχονοῦς, διαβόντρου γυιοί, φέρτεν τώρα τὰ λαγοῦτα.

Κι' ἐγὼ βλέπω, Περικλέτο, μιὰ Πατρίδ' ἀλλοιώτικη
μὲ θουρίων νέους τόνους,
καὶ γελῶ μὲ τοὺς γειτόνους,
ποῦ δὲν 'πίστευαν ποτέ των νὰ τὴν πάθουν Χιώτικι.

Πανηγύριζε καὶ γλέντα...
μ' ὅσα λέν' στὰ Παρλαμέντα
σὺ μὴ βγάξῃς τσιμουδιά.

Τοὺς προμάχους μας προσκύνᾳ...
καλῶς ἤλθαν' στὴν Ἀθήνα
τῆς Ἀθήνας τὰ παιδιὰ.

Πρὸ τούτων τῶν προμάχων μας κι' ἐγὼ τὸ γόνυ κλίνω
καὶ μίαν ἄλλην σήμερα Πατρίδα μεγαλύνω,
αὐτὴν, ποῦ τώρα στέφανος τὴν στέφει φωτοδόλος,
αὐτὴν, ποῦ τὴν ἐλάμπρυνε Ρήγας, Στρατὸς καὶ Στόλος,
αὐτὴν, ποῦ μὲ τὸν Ἑσπερο καὶ μὲ τῆς Πούλιας τᾶστρα
ἔδρασκελίσε' φηλὰ βουνὰ κι' ἐπέταξε σὲ κάστρα.

Ποῦχει' στὴ μέση της σπαθί,
'στὸν ὦμο της τουφέκι,
καὶ σιλάδων' Ἀλευθεριὰ ποθεῖ
κι' ἄγρυπνος φύλαξ στέκει.

Πρὸς ἐκείνην ἀτενίζω
τὴν ὠραίαν Ἀμαζόνα,
κι' ἐμβατήρια τονίζω
πρὸς μεγάλθυμον ἀγῶνα.

Τούτη λόγια δὲν μᾶς κόβει, τούτη λόγια δὲν μᾶς ράβει,
κι' ἂν ὁ Στράτος τὸ καρδί
μεγαλῆτερο τὸ θέλῃ, κι' ὁ Δευτέρης πῶς μικρὸ,
θέλω τώρα νὰ' συχάσω
κι' ἐν εἰρήνῃ νὰ' ξεχάσω
κάθε πόνος μας μικρὸ.

Δὲν ἀκούω κάθε κρίνα,
κάθε μας ἀναπόδι...
καλῶς ἤλθαν' στὴν Ἀθήνα
τῆς Ἀθήνας τὰ παιδιὰ.

Μὲ χρυσόφτεραις ἐλπιδες
καλῶς ἤλθαν' οἱ λεβέντες,
ποῦ δὲν ἔφερνε κουδένταις.

Κι' ἐγὼ τώρα τῆς ἀρίδης
ἐν εἰρήνῃ θὰ τεντώσω,
καὶ θὰ σὲ ξυλοφορτώσω.